

LLUITA

INTERNACIONALISTA

UNIR LES LLUITES

nº 92 novembre 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals pàg 10-11
Enfrontar la crisi: unir les lluites
Política pàg 4-7
Rescats: saqueig als diners públics
La monarquia, més dèbil
Sindical pàg 8-9 y 12-14
Automoció, Torraspapel: enfrontar els EROs
5è Congrés CCOO: Girona, Madrid

Internacional: pàg 15-20
Elecció Obama, ¡Fora tropes d'ocupació d'Haití!,
Itàlia: contra Berlusconi

Suplement:
70 aniversari IV Internacional (i 3):
Procés de fundació -del 29 al 38-

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Mètodes per sortir de la crisi.
I. Fer-se ric; II fer-se encara més ric; III sortir corrent

Els nostres interessos coincideixen, va dir el banquer a l'hipotecat

Cal buscar possibles alternatives al sistema... per evitar que prosperin

Una maneta de pintura i com nou!

Els salaris generen inflació
Cert, caldria suprimir-los

Davant la cimera del 15

El 15 es va reunir la «Conferència per refundar el capitalisme». Al final i després de mendicar una cadira, va assistir també Rodríguez Zapatero a la cimera. La socialdemocràcia, la banca i la dreta, que sempre van exigir privatitzar i deixar el mercat que s'autoregulés, demanen ara més control per part dels estats.

Els anomenats plans de rescat s'han adreçat a la banca, als capitals financers, potser ara també n'aprovin per les grans empreses. Però la realitat és que les famílies treballadores avui veuen com segueixen augmentant les hipoteques i que perillen molts llocs de treball. L'arribada d'Obama al govern dels EUA i l'enorme campanya mística que els grans mitjans de comunicació han orquestrat al seu voltant és el senyal més clar que la burgesia demana una treva. Obama vol ser la cara amable del capitalisme perquè tots i totes acceptem que hem de pagar la crisi de manera solidària. Però l'objectiu no és contenir l'afany de lucre de la gran burgesia, sinó justificar que vol ficar la mà als diners públics per mantenir-lo.

La cimera és un acte teatral davant el món. Les principals potències responsables de totes les polítiques que al llarg de dues dècades de neoliberalisme han

teoritzat sobre la llibertat absoluta del mercat, la desregulació laboral, les privatitzacions i la no intervenció de l'estat, per justificar uns guanys astronòmics, ara venen amb un acte de cinisme a demanar credibilitat per a justificar prendre enormes quantitats de diner públic per

mantenir els beneficis de la gran patronal, mentre el conjunt de la població treballadors s'ofega amb les hipoteques i l'atur. Qui dubta que de la cimera surtin bones paraules i actes de constricció? Són discursos que podem trobar a la sortida de cada crisi.

El capitalisme està incrementant terriblement la pobresa al món. I no ha dubtat a especular amb la fam i la misèria de milions en la darrera escalada de preus dels aliments, contra la qual cap govern ni instància va fer res. **El sistema per salvar-se vol condemnar a l'atur milers de treballadors/es, ensorrar empreses i forces del treball que no només són útils sinó que són necessàries per les necessitats de la població.** El capitalisme és responsable únic de la crisi perquè hi ha producció i hi ha les necessitats: l'únic que impedeix que la producció vagi a cobrir les necessitats de la majoria és la voluntat de guany i lucre de la patronal, la seva taxa de benefici. No deixem que ho destrueixi tot.

Estem davant una nova crisi de sobreproducció del sistema capitalista, una crisi de dimensions superiors a la del 29. Des de LI hem analitzat com s'ha anat gestant des que s'instal·là al cor de la potència nord-americana l'estiu del 2000 i amb les mesures a la desesperada de Bush per ajornar-la. El manteniment del capitalisme és sinònim avui de fam i misèria al món, d'atur i retrocés en les condicions de vida de classe treballadora i els pobles. **És hora de posar rumb a acabar amb aquest sistema corrupte i destructiu i substituir-lo pel socialisme, en què el motor de la producció sigui satisfer les necessitats de la població.** Cal lluitar per reunir les forces i organitzar-nos per vèncer.

Unir les lluites

S'acumulen els expedients de regulació amb desenes de milers d'acomiadaments sobre la taula. La crisi cau sobre els treballadors/es violentament i comencen centenars de mobilitzacions d'empresa per intentar aturar-la. Però empresa a empresa no hi ha solució per guanyar els conflictes. Perquè no podem respondre a la lògica de l'empresari individual: la solució és global o no hi serà. Hem de rebutjar la seva lògica de la patronal que demana sacrificis avui per uns plans de futur que mai no s'acompleixen.

Si acceptem retrocedir, sigui acceptant acomiadaments o retallades de sous, demà serem més febles i menys nombrosos per la següent ofensiva patronal.

Si el problema és que la gent no arriba a pagar les hipoteques i creixen els impagats o es redueix el consum, la resposta mai pot ser ni més atur ni reduir els salaris. La solució està en el control de preus, començant per la intervenció de l'Euríbor que sagna les famílies treballadores.

Si el problema com diuen és que la banca no permet que la gent pugui accedir als crèdits, la solució és intervenir la banca, expropiar-la per què compleixi l'objectiu de posar els diners que controla al servei de la producció i la satisfacció de les necessitats de la gent.

Si el problema és que creix l'atur a la construcció, la realitat és que per parlar només del sistema educatiu o sanitari, la massificació i la precarietat en què viuen exigeixen un pla de construccions urgents. Volem el diner públic per això, per crear treball i resoldre necessitats, no per mantenir els beneficis de la banca.

El manteniment del capitalisme és sinònim avui de fam i misèria al món, d'atur i retrocés en les condicions de vida de classe treballadora i els pobles.

... Cal salvar-nos tots i totes per sortir de la situació, ... cal convertir la defensa dels llocs de treball en un problema polític central.

La base és no acceptar ni la retallada de les condicions laborals, perquè només alimentem la seva crisi al reduir la nostra capacitat de compra, ni acceptar els acomiadaments. La majoria de grans empreses han estat finançades amb diner públic, ara, abans de que els arribin els números vermells, agafen la pasta i aprofiten per deslocalitzar-se. **Cal exigir la nacionalització sense indemnització de les grans empreses i de les que amenacen de tancar.** Cal impedir que passi com a l'Argentina, que les fàbriques s'arruïn i la maquinària es perdi. Aquestes mesures i d'altres en el mateix sentit definirien un **programa obrer contra la crisi.**

Cal donar una perspectiva a la lluita de conjunt. Cal salvar-nos tots i totes per sortir de la situació, no confiant en les bones paraules de Governos i patronal que demanen sacrificis avui amb falses promeses de futur. Cal la màxima unitat per respondre la crisi i defensar el que és el resultat de tants anys d'esforç. Només convertint la lluita obrera en un clam contra els Governos i la patronal serà possible defensar els llocs de treball. Cal doncs coordinar les lluites i les empreses afectades, formant comitès d'empreses en lluita. Cal unificar les manifestacions a nivell local, comarcal i central. Cal la implicació de tota la població a les mobilitzacions, cal exigir que els Govern rebutgin els ERO's, cal convertir la defensa dels llocs de treball en un problema polític central. Cal reunir les condicions per la vaga general. Ens hi juguem el futur.

15 de novembre de 2008

LI

El rescat: un cop d'estat econòmic

Saqueig dels diners públics

Per nosaltres, els marxistes, l'estat no és neutral sinó un instrument de dominació de la burgesia. D'aquí la necessitat de la revolució i de prendre el poder per convertir-lo en un instrument dels treballadors i treballadores.

Fa un any els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE des d'ara) 2008 volien pintar un futur de continuació de l'onada de creixement, quan ja als EUA i a l'Estat espanyol s'havien rebotat les bombolles immobiliàries. Zapatero i Solbes van creuar les eleccions amb aquest missatge. Un any després ja s'ha rebotat la bombolla financera als EUA i en el que anomenen Occident, amb fallides bancàries, i està a punt de fer-ho a l'Estat espanyol. Una onada de

«rescats» astronòmics a les entitats bancàries per un valor mitjà del 15% del PIB dels països occidentals s'està compromentent i distribuint. D'altra banda, a l'Estat espanyol el creixement de l'atur és explosiu, com es veu al quadre adjunt. Ha començat l'aplicació de mesures contra els treballadors i treballadores, la recepta universal de governs capitalistes i patronals a les crisis. Centrem l'article en veure quins són els problemes estructurals a l'Estat espanyol, en caracteritzar el moment d'emergència econòmica a què ens han dut el capitalisme, la burgesia i els seus còmplices, alguns eixos de crítica i la sortida.

Hereu de la seva història, amb una revolució ofegada en sang, l'Estat espanyol té una distribució dels ingressos entre rendes del treball i del capital molt favorable al capital, amb una pressió fiscal escassa en general però molt concentrada en la classe treballadora (les rendes altes poden escapar-se d'Hisenda mitjançant un mecanisme anomenat SICAV), amb el qual l'Estat es converteix en un instrument de redistribució a l'inrevés, que trasllada diners dels treballadors i treballadores cap a les empreses, la burgesia i els militars. L'Estat espanyol és un gegant en investigació militar. La despesa militar diària el 2008 és de 68,68 milions d'euros, 25.068 milions d'euros anuals (12% de PGE 2008). Tot i que el PIB per càpita ja és del 92% del de la UE-15, la despesa pública només representa el 65% de la UE-15. El que deixa de gastar cada any l'Estat espanyol en despesa pública social per habitant respecte la UE-15, era de 3.193 euros l'any 2004. Multiplicant per tres persones, una família mitjana, surten 9.500 euros. En la línia Bush-Reagan-Thatcher aquest any s'elimina l'impost de patrimoni mentre que, amb un parany que ja Aznar va usar repetidament, s'incrementa el que pagaran els

treballadors i treballadores amb l'IRPF. La mitjana de les pensions ronda els 700 euros, però les mínimes i les vidues molt menys. L'economia submergida, en què treballen sobretot treballadors i treballadores immigrades, suposa el 22% del PIB. La bombolla immobiliària ha fet que a les grans ciutats es llogui una habitació per més de 350 euros al mes. Els aliments i productes i serveis bàsics han pujat un 9% en un any. Totes les previsions indiquen que hi haurà 3 milions de desocupats/des a final d'any, però amb una acceleració que la pregunta ha passat de ser si arribarem als 4 milions el 2009 sinó quin mes passarà, si la lluita no frena la sagnia. Les economies dels treballadors i treballadores pateixen un endeutament molt gran per un bé essencial com l'habitatge que sol endur-se més del 50% dels ingressos familiars. El rol de l'estat davant d'aquest quadre, a més de destinar diners aportats pels treballadors i treballadores cap a la burgesia, és assegurar l'especulació amb béns i serveis essencials (a part de l'habitatge, en els aliments la distància entre els preus en origen i de venda al públic és abismal) i donar suport a un naixent complex militar-industrial dotant-lo de missions imperialistes com l'Afganistan, el Liban o Haití. Mitjançant la llei d'estrangeria i les reformes laborals, el pacte de Toledo i les privatitzacions, abaixar o no augmentar els salaris directe, indirecte (sanitat, ensenyament, serveis socials) i diferit (pensions).

Si els ponts i els dics no caiguessin als EUA per falta de manteniment i no haguessin desnonat 2 milions de famílies mentre mantenen costosos exèrcits a tot el globus; si Islàndia, el 5è país amb major PIB per càpita no estigués públicament en fallida arrossegat per la del seu sistema financer, potser algunes afirmacions d'aquest article semblarien aventurades.

Per caracteritzar el moment

EVOLUCIÓ ATUR REGISTRAT

MES DE SETEMBRE DE 2008

(Número de Persones)

Anys	Variació Interanual(*)
2000	-94.432
2001	-18.935
2002	117.601
2003	32.844
2004	10.884
2005	-37.228
2006	-47.120
2007	51.197
2008	608.005

Font: INEM (octubre 2008).

(*) Variació interanual respecte el mateix mes de l'any anterior.

d'emergència econòmica a què ens ha dut el capitalisme, la burgesia i els seus còmplices, ens limitarem a 3 aspectes:

Primer, el descens de la producció mundial de determinats productes assenyalen un panorama molt fosc: no només està baixant la producció d'automòbils, sinó la de camions (-55%) i vaixells (-66%). Conseqüentment, ha baixat la producció d'acer i estan a punt de tancar 13 alts forns a Europa. En el darrer mes la Xina ha deixat d'importar ferro. El preu dels transports marítims ha retrocedit al de fa uns quants anys. Sembla que aquests descensos són provocats tant perquè no hi ha demanda com perquè no hi ha crèdit. O sigui, la

de l'Estat espanyol és el 13% de la dels EUA, però l'augment de l'atur és del 60%. Resumint, l'augment de l'atur a l'Estat espanyol va 4 vegades més ràpid que als EUA. Potser la falsificació estadística és més gran als EUA, la proporció d'economia submergida i les edats són diferents, però la veritat és que l'Estat espanyol va acceleradament cap a una crisi social.

Tercer, la socialització de pèrdues posa en risc de fallida els Estats que la realitzen. «L'economia islandesa és pròspera i flexible» (FMI. 4/7/2008). «Hi ha un perill molt real... que l'economia islandesa, en el pitjor dels casos, pugui ser absorbida amb els bancs en un remolí i que el resultat pogués ser la fallida nacio-

nal». (Discurs a la nació del primer ministre d'Islàndia Gier Haarde, 6/10/2008). Per acabar d'entendre això d'Islàndia s'ha de conèixer la dada que els bancs en fallida que l'estat ha «nacionalitzat» s'havien privatitzat l'any 2000. Va acabar la negociació governamental de la crisi espanyola amb el compromís d'assumir avals i comprar papers als bancs per 150.000 milions d'euros. Per poder comparar la xifra: aquesta equival al 14,3% del PIB espanyol, el 74% dels PGE 2008 ó 6

acomiadats. Paguem diners de les nostres escoles, pensions, hospitals a la màfia financera. Però pagar a la màfia sempre ha estat un mal negoci.

Hi ha, a grans trets, tres interpretacions sobre la crisi: la liberal, la socialdemòcrata i la marxista. Per la liberal, la crisi és una relliscada en la carrera cap a més liberalització, privatitzacions i més reformes laborals, i no ha de parar sinó incrementar-se la velocitat. Per la interpretació socialdemòcrata keynesiana, la crisi és un efecte d'una insuficient redistribució dels beneficis en forma de salaris directes, indirectes i diferits -que si augmenten engegaran l'economia- i d'una regulació insuficient. Pels marxistes, la crisi és el resultat dels mateixos esforços del capital per escapar dels rendiments decreixents de les seves inversions, que rebaixa salaris i acomiada, i hi ha un conflicte d'interessos irreconciliables entre capital i treball i la sortida a la crisi serà diferent segons si és a favor d'un o l'altre. La sortida del capital és la destrucció de forces productives amb la guerra o el tancament i desmantellament i l'augment de l'explotació laboral. Finalment hi ha una interpretació ecologista segons la qual els diversos límits físics del planeta són límits al creixement econòmic, que la interpretació liberal menysprea; que la interpretació socialdemòcrata creu conciliable amb el capitalisme, o això diu; i que és combinable amb la marxista. Bush, Obama i Zapatero actuen segons la interpretació liberal però fan l'ullet amb més o menys fortuna als discursos socialdemòcrates. Conseqüentment, les mesures i els pressupostos transvasen diners i privilegis a la burgesia, prenent-nos diners i drets als treballadors i treballadores, perquè les mesures i pressupostos tenen com a objectiu defensar els beneficis, els privilegis i els títols de propietat privats dels mitjans de producció. Els acomiadaments, més explotació obrera, el desmantellament de fàbriques i la privatització de sanitat, ensenyament i serveis socials aparentment serveixen a aquesta finalitat. Cada empresari acomiada, però també descobreix que els altres fan el mateix i que el seu mercat es redueix. El cercle vicios cap a la misèria de la majoria no

crisi econòmica internacional existeix.

Segon, encara que la crisi econòmica internacional existeixi, la crisi a l'Estat espanyol no es redueix a les conseqüències de la crisi internacional, sinó que hi ha raons per una crisi pròpia, cosa que n'ampliarà els efectes. Als EUA ha augmentat l'atur en un milió de treballadors i treballadores al sector privat en els darrers 10 mesos. A l'Estat espanyol ha augmentat en 608.000 treballadors i treballadores en els últims dotze mesos. Les poblacions respectives són de 303 milions als EUA i de 40 milions a l'Estat espanyol. O sigui, la població

vegades les despeses militars de 2008. Com ha dit el governador del Banc d'Espanya «pot ser que no ens costi res». O, com diem nosaltres, pot ser que ens costi 150.000 milions d'euros en el primer lliurament, per avalar bancs insolvents i comprar-los les hipoteques dels acomiadats (total per desnonar-los). Aquest és el primer lliurament del que devia demanar el dirigent de la patronal CEOE quan parlava «d'un parèntesi en l'economia de mercat». El xantatge és clar: el crèdit en mans privades, quan s'excedeix, produeix bombolles que fan difícil la vida a la classe obrera; quan es tanca el crèdit, les empreses ens

l'aturaran ni la burgesia ni aquests pressupostos de l'Estat. Amb la nostra lluita podem caminar cap a resistir, dificultar o impedir les seves mesures i fer propaganda o imposar les nostres. I les nostres han d'anar en el camí de:

1.- Defensar el nivell de vida i les condicions de treball dels treballadors i treballadores autòctones o immigrades, repartint la feina, impeding els acomiadaments, assegurant treball públic o prestació indefinida per a qui no en tingui.

2.- Impedir el tancament d'instal·lacions, fàbriques, tallers, oficines, zones agrícoles sota control obrer per preservar la feina i la capacitat de producció i evitar el desmantellament. Reconvertir la producció al servei de les necessitats de la població.

3.- Estatitzar el crèdit sota control obrer. Expropiar els beneficis privatitzats i no reconèixer els deutes deguts als especuladors, només els dipòsits dels treballadors i treballadores. Els bancs privats no estan fent arribar els diners ni al sistema productiu ni als treballadors i treballadores.

Victor Messeguer

Per ampliar:
 Link abreujat
<http://linko.es/wPX>
 h t t p : / /
www.spgg.pap.meh.es/SGPG/CIn_Principal/Presupuestos/ProyectoPresupuestos2009/
 Link abreujat
<http://linko.es/wP6>
http://www2.ubu.es/aulapaz/gasto_militar_2008.pdf
 Link abreujat
<http://linko.es/wPC>
<http://www.nodo50.org/corrienteroja/articulo.php?p=4000&more=1&c=1>
 Link abreujat
<http://linko.es/wPV>
<http://www.larioja.com/20081102/economia/espana-destina-rescate-bancario-20081102.html>

Absolució per la crema de fotos del rei

La monarquia, més dèbil

A l'Audiència Nacional o tenen molta punteria o hi ha algú maniàtic del calendari. Després que el judici als dos primers imputats per la crema de fotos del rei a Girona va ser un 20N; el judici als i les 16 següents va assenyalar-se pel 24 de juny –molt apropiadament, nit de fogueres; però el van suspendre i ara ha tocat al bell mig de les Fires de Girona. Així les coses, després d'una mani sota la pluja, el 28 d'octubre al vespre sortíem amb dos autobusos cap a Madrid amb els i les 16 companyes que havien de ser jutjades per injúries a la corona.

El guió ha estat sempre el mateix en totes les anades i vingudes de Girona a l'Audiència per les fotos, però no val acostumar-s'hi, perquè que es repeteixi ho fa més -i no pas menys- greu. A quarts de 8 del matí una desena de furgones de la policia nacional ens intercepta a l' M30, ens aturen en una benzinera amb un desplegament de pel·lícula, ens fan baixar dels busos una per una, ens prenen el DNI per alimentar les bases de dades amb què ens controlen, ens escorcollen, ens fan buidar tot el que duem a les bosses, roben les samarretes polítiques que hi ha a l'autobús i, més d'una hora

Els fitxers polítics dels Mossos d'en Saura

Al conseller d'Interior d'ICV-EUIA Joan Saura va faltar-li temps per fer indignadíssimes declaracions després del judici perquè Honrubia s'havia burlat de la llengua catalana. Però era indignació de cocodril, una descarada maniobra de distracció, perquè l'advocat Benet Salellas i els i les companyes imputades havien dedicat bona part del judici a denunciar els fitxers policials il·legals que els mossos d'esquadra van fer servir per imputar-los. El dia 22 de setembre de 2007 davant de l'ajuntament de Girona, més d'un centenar de persones van cremar fotos del rei, i els mossos d'esquadra van decidir seleccionar-ne 19 activistes per castigar-los enviant-los a l'Audiència Nacional –la majoria de les organitzacions de l'esquerra independentista, altres del CS la Màquia, la Plataforma Aturem la Guerra o la Directa. En l'atestat als mossos no els va fer vergonya explicar que identificaven gent que coneixien –en cap moment van demanar el DNI a ningú- «dels actes i la vida social i política de Girona». És a dir, de les dades que recullen per sistema, i del tot il·legalment, amb criteris polítics –els mateixos que van usar per nominar les imputades. Els mossos que van declarar al judici a l'Audiència Nacional no van saber explicar com sabien les dades de totes aquelles persones -inclosos els números de telèfon mòbil que van fer servir per citar-los. Total, que o tenen uns fitxers que són il·legals o els mossos d'en Saura estan dotats d'una memòria prodigiosa. A Honrubia, que no parla català però sí clar, també va semblar-li: «tienen ustedes un problema con su gobierno autonómico. (...) Yo puedo asegurarles que a ustedes les tienen fichados».

Processat l'alcalde de Puerto Real

Només uns dies abans, José Antonio Barroso, alcalde de Puerto Real per Izquierda Unida des de fa més de vint anys, també va haver de passar per l'Audiencia Nacional per un altre suposat delictes d'injúries a la corona, en aquest cas per la seva intervenció en la commemoració del 14 d'abril a l'Ateneu Republicà de Campo de Gibraltar. Barroso va denunciar després de declarar davant de Grande Marlaska les «errades democràtiques que hi ha en aquest sistema. (...) El rei és inimputable i inviolable i, també, pel que es veu, inqualificable».

la foto cremada durant la visita del rei a Girona- per protegir la monarquia, havia hagut de recular –cap més de la resta de processos per les fotos que es van cremar en punts diversos dels Països Catalans, han arribat ja a ser jutjats a l'Audiencia.

La imatge més il·lustrativa de què va passar és la de la sortida eufòrica al carrer de Génova –on un grup de companyes i companys havien mantingut una concentració tot el matí-, tota la prepotència que havíem patit dels anitavalots s'havia esfumat, ara es limitaven a seguir-nos a distància. No és que els hagués entrat un atac de democràticitat, és que, en aquell moment, no gosaven. Com l'Estat i la monarquia: no és que fossin més democràtics que abans del judici, però en el judici van fer evident que eren més dèbils.

Silvia Rispau. Tralla

després, ens tornen els DNI i ens escolten fins a Colón. Allà –amb l'excepció del fet que ens esperen unes quantes companyes de Yesca, Izquierda Castellana i Lluita Internacionalista- la cosa no millora. La policia fa sortir dels autobusos els i les 16 companyes que han de ser jutjades –a la resta ens tindran tancades més d'una hora fins que ens escortaran fins a la porta de l'Audiencia- però provoca l'absurda situació de no deixar-los anar cap al Jutjat (!) perquè no es treuen la

una fotocòpia d'un segell- i van aprofitar a fons l'interrogatori i l'última paraula. A la sala de vistes de l'Audiencia Nacional vam sentir explicar setze vegades que la monarquia és una institució anacrònica i antidemocràtica, hereva i continuadora del franquisme i que té per objectiu fonamentar l'opressió social i nacional, i que l'Audiencia Nacional és un tribunal d'excepció per jutjar delictes polítics i d'opinió com aquell.

A la mitja part es va filtrar que el fiscal rebaixaria la petició des del delictes d'injúries a la monarquia a una falta de desordres lleus. Just abans de començar el judici havia fet la maniobra d'intentar pactar això mateix sense celebrar el judici, però els i les imputades no van dubtar a rebutjar-lo: si volien condemnar-los, després

d'aquella llarguíssima campanya d'un any, no seria pas amb el seu consentiment.

Honrubia va esbrincar el fiscal i va dictar una sentència absolutòria in voce: no podia ser que si les persones jutjades havien ratificat punt per punt les declaracions, el fiscal passés a considerar que els mateixos fets que en la fase d'instrucció eren constitutius del delictes d'injúries a la corona, ara, sense que hagués canviat res, ja no ho fossin. El que havia canviat era, és clar, l'estratègia del govern, que, si al començament havia optat per la repressió pura i dura – el Jueves, els dos condemnats per

Mantingui els nostres carrers nets

samarreta que diu «Jo també cremo la corona espanyola» i els reté al peu del bus. Finalment la policia ha de cedir, i la samarreta serà la primera controvèrsia del dia amb el fatxa jutge Honrubia; la segona va se perquè -aquesta vegada sí, vegeu el LI83- va haver de deixar que hi hagués un intèrpret de català que li permetés entendre els i les imputades que exercien el dret de parlar en la seva llengua, però res no li va impedir riure-se'n durant tot el judici.

Els i les 16 companyes van reconèixer que havien cremat fotos del rei –una, de fet, de l'aleshores príncep hereu amb Franco, un altra

Enfrontar els EROs

Les contínues reformes laborals signades pels «agents socials» propicien que la patronal pugui sol·licitar expedients d'acomiadaments o suspensió de contractes per qualsevol causa que se'ls ocorri (tècniques, organitzatives, econòmiques, de mercat o de producció), obeint a uns interessos particulars que no tenen en compte les conseqüències per als i les treballadores, les seves famílies i la societat en general, dels quals s'aprofiten i als quals exploten.

Des de fa anys, i amb l'aval de les majories sindicals, s'han introduït en els convenis col·lectius diverses formes de flexibilitat que han empitjorat les nostres condicions laborals, socials i de relació familiar, sempre amb l'argument que aquesta flexibilitat garantia l'ocupació i evitava els EROs. La situació actual ens dona la raó als que denunciem des de fa molt de temps que aquesta flexibilitat ni garantia l'ocupació ni ha evitat els EROs. **Al contrari: la flexibilitat ha generat excedents de plantilles i ens pot generar en el futur més**

problemes, a nosaltres i a les nostres famílies.

La crisi és una situació conjuntural, per això els treballadors hem d'impedir que les empreses l'aprofitin per empitjorar unes condicions laborals que es mantindrien per al futur. Tampoc hem de caure en el derrotisme d'acceptar negociacions de conveni a la baixa o les seves simples pròrrogues, sense lluita ni acció sindical. N'hi ha prou amb observar el cas d'Alemanya, on el sindicat IGMetall sol·licita una pujada salarial del 8% enmig d'aquesta «crisi».

Els immensos beneficis obtinguts per les multinacionals en els darrers anys, gràcies precisament a negociacions a la baixa i a la flexibilitat, han de pagar ara la seva crisi de sobreproducció, a la qual hem arribat per la gran mentida de la «competitivitat». **Les empreses i els capitalistes no competeixen entre ells, competeixen contra nosaltres, rebaixant els salaris, acomiadant la gent que ha d'anar a l'atur i empitjorant les nostres condicions.**

La patronal del sector de l'automòbil (ANFAC), culpable

d'aquesta crisi com la resta dels empresaris, no només demana ajudes del govern sinó que criminalitza i acomiada a qui està malalt (art. 52 de l'E.T.), demana més flexibilitat i pretén que ho paguem de nou les plantilles amb acomiadaments o expedients de regulació. **Precisament els baixos salaris són una de les causes de la «crisi financera», per tant de cap manera poden ser acceptats altra vegada com a solució.**

Per això des de la CGT del metall plantejarem un canvi en aquesta situació. Les plantilles, i especialment els i les joves, no podem resignar-nos a un futur de molta feina, poc salari i menys vida personal. Tot el contrari, **cal respondre amb energia.** Hem d'acabar amb la resignació i el passotisme, i per això cridem a enfrontar-nos tant als EROs com a l'aberració legal i històrica que significa la proposta de Directiva europea de les 65 hores setmanals. Si sobra producció i no hi ha feina, el que cal fer és repartir-la: **reducció del temps de treball a 35 hores setmanals en el camí cap a les 32 com a manera real i efectiva de lluitar contra l'atur i la inestabilitat econòmica.**

Des de la CGT valorem com a realment trist, podríem dir patètic, que ningú, excepte CGT, hagi manifestat clarament que a això cal posar-hi fre. Molt ens temem que si no hi donem una resposta des del món sindical i social, moltes de les mesures proposades per les patronals podrien ser acceptades pel govern i les conseqüències no trigarien a afectar-nos als i les treballadores en general.

Diego Rejón

No a l'ERO, per la defensa dels llocs de treball

El grup Torraspaper, especialitzat en la fabricació i distribució de paper, ha presentat un expedient de regulació d'ocupació (ERO) que afecta uns 400 treballadors/es de tots els centres que té a l'Estat espanyol (Sarrià de Ter, Sant Joan les Fonts, Algesires i Amorebieta). El centre de Sarrià de Ter té 350 treballadors/es, la reestructuració, o sigui, la reducció de plantilla plantejada per l'empresa que s'inclou en l'ERO, afecta 204 treballadors/es. El 1986 el grup KIO va comprar la majoria de les accions i el 1992 va fer suspensió de pagaments va tancar una planta, cosa que va afectar 350 treballadors/es. El 1995 va obtenir inversions significatives en les dues plantes de les comarques gironines, i el grup Torraspaper ha obtingut grans beneficis. Malgrat la crisi, la decisió de l'ERO sorprèn els treballadors/es, que mantenen un procés de lluita per salvaguardar els seus llocs de treball. El comitè d'empresa està format pels sindicats CCOO, USOC i UGT. Els treballadors/es de Torraspaper de les comarques gironines s'han distingit per la seva lluita exemplar i la unitat sindical.

Entrevistem Francisco V. Pastor delegat sindical de CCOO de la Torraspaper de Sarrià de Ter i membre del comitè d'empresa des de l'any 1976, actualment és delegat i membre del comitè d'empresa de CCOO i ha desenvolupant diverses responsabilitats al sindicat. Ha exercit com a secretari general de Paper i Arts gràfiques de la Intercomarcal de Girona (1988-94), membre de la mesa negociadora del conveni estatal (1980-2004) i del comitè europeu del grup paperer Lecta (2002-06). Ha militat en diverses formacions polítiques de l'esquerra comunista.

Lluita Internacionalista: Com penseu aturar la decisió del grup Torras? Quin és el vostre pla de lluita?

En primer lloc hem mobilitzat i conscienciat els treballadors. Des d'aquest punt de partida s'ha contactat amb la classe política, perquè vam considerar que, com a representants del poble, tenen una responsabilitat, i els hem compromès públicament amb les nostres reivindicacions pel manteniment dels llocs de treball. S'han programat unes jornades de vaga com a primer pas amb la finalitat de manifestar la nostra decisió irrenunciable de lluitar pel manteniment dels llocs de treball i de l'ocupació.

LI: Quin paper han de tenir les assemblees de treballadors/es?

La informació i conscienciació per prendre les decisions sobre la lluita, aquesta és la millor eina quan tots hem assumit i acceptat el compromís.

LI: Com esteu organitzant la lluita en la fàbrica?

Primer, tots els membres del ple

del comitè debaten les propostes i s'arriba al consens amb la finalitat d'exposar-les a les assemblees de treballadors/es i sotmetre-les a la seva aprovació. Una vegada aprovades pels treballadors/es és feina dels representants organitzar-les i dur-les a terme.

Segon, s'organitzen els contactes que cada grup pugui tenir amb la finalitat d'unificar forces, participant unitàriament el ple del comitè per no permetre que, en aquests moments, pugui haver-hi cap fissura en la unitat del comitè.

Tercer, es reparteixen les tasques per consens entre tots els components del comitè amb la finalitat que cadascú faci el que sap fer millor.

LI: Com us esteu coordinant amb els companys/es d'altres plantes del grup?

Mantenim la coordinació amb la resta de plantes del grup. El dia 11 de novembre es va aprovar una resolució de tots els centres del grup on s'expressa la solidaritat amb els centres afectats i, a par-

(va a pàg 12)

Enfrontar la crisi:

Hem anat analitzant detalladament les característiques d'aquesta crisi de sobreproducció. També hem denunciat que les seves «mesures» per sortir-ne es basen en un camí que objectivament l'agreuja: els tancaments, EROs, acomiadaments i rebaixes salarials. Totes elles condueixen a fer créixer la crisi ja que disminueixen el poder adquisitiu dels treballadors i per tant redueixen el nombre de persones que podran consumir els productes que «sobren». Per contra, responen a l'objectiu de les multinacionals de protegir els beneficis obtinguts fins a ara, abaratir els seus costos i esperar que les altres empreses de la competència s'enfonsin abans que elles i, després de la tempesta, i enmig de la ruïna de tots i totes, iniciar un nou procés de «creixement» amb costos encara més baixos, menor competència i beneficis màxims. Però què fer concretament davant la pluja d'EROs?

Hi ha o no hi ha diners?

El primer a respondre'ns és si hi ha o no diners per què funcionin les empreses. I la resposta és categòrica: n'hi ha. Tot el que estava circulant?

No, no tot, doncs es van encarregar de fer créixer una bombolla de diners ficticis que és la que s'ha punxat. Però no és cert que no hagi diners.

Hi ha diners. El Grupo Santander, BBVA, Banco Popular, La Caixa i Caja Madrid sumen més de 15.000 milions d'euros de guanys en els 9 primers mesos de l'any, que representen un 10% més que en el mateix període del 2007 (Wikinoticias 30/10/08).

I alguns d'ells, han «sanejat» part de la bombolla financera absorbint gran quantitat de diners públics i multiplicant els seus beneficis. Així el BBVA, que tenia el 4,5% del China CITIC Bank, ha obtingut uns beneficis nets un 137% majors que l'any anterior (1.418 milions d'euros), i es prepara per a comprar fins el 10% de l'entitat. Això, malgrat que aquesta entitat va estar afectada per la fallida de Lehman Brothers i pel pla de rescat del govern nord-americà dels hipotecaris Fannie Mae i Freddie Mac. És a dir, indirectament, el BBVA ha sanejat una part de la bombolla que l'afectava, amb les injeccions de diners públics iankis que surten de reduir despeses socials. I per postres, encara que baixen el preu del diner que els presten els bancs centrals, ells no baixen l'Euribor amb què ens cobren les hipoteques...

Els diners hi són. Com dèiem a l'anterior LI, cal abocar aquests diners públics que omplen les seves butxaques en plans que serveixen a l'ocupació i els treballadors, i expropiar els qui han portat aquest caos: a la banca que és qui l'acapara.

Hi ha o no un aparell productiu amb instal·lacions industrials i maquinària?

La segona justificació és que baixen les vendes: ¿i com no, si baixen els sous i els qui els perceben?. Això és el mateix que la vacuna de la Sida, que produint-la les multinacionals farmacèutiques no n'havia a l'Àfrica perquè no es podia pagar al preu que elles volien. És la propietat privada de les fàbriques el que escanya la producció darrere del benefici.

La qüestió radica en si hi ha o no un aparell productiu capaç de seguir funcionant per a respondre a les necessitats socials existents. I la resposta és que sí: de components, de muntatge, etc... La qüestió és com evitar que caigui. Permetre que es desmantelli és iniciar una caiguda vertiginosa com va passar a l'Argentina a la crisi del 2001, de la qual es triga molts anys a sortir.

Evitar la desertització industrial, defensar les empreses i els llocs de treball és imprescindible per a poder connectar la producció amb la demanda social i tancar el cercle que ens tregui de la seva crisi.

Per a això només hi ha una sortida: que la patronal senti que si segueix amb EROs i acomiadaments, ho pot perdre tot. Què volem dir? No podem entrar en el seu joc de mirar si hi ha més o menys demanda; cal plantar-se que ni un acomiadament ni un tancament, i menys quan la majoria de les multinacionals van usufructuar diners públics. És una vergonya l'aprovació de l'ERO de SEAT per part de la Generalitat.

La mesura ha de ser la contrària: expropiació i control obrer de qualsevol empresa que acomiadi o tancament.

Una lluita política o la derrota heroica de les lluites una a una

En els vuit primers mesos de l'any passat, que encara no es reconeixia la crisi com a tal, va haver 2675

unir les lluites

EROs i es van perdre 56.778 llocs de treball, a part de la destrucció gairebé total de les ocupacions de la construcció que com que són temporals no precisen d'EROs per

UNIR LES LLUITES

acomiar. Només a l'estiu, es van quadruplicar els acomiadaments del 2007 i més de 41.000 persones van perdre la feina, mentre que en els mateixos primers vuit mesos de l'any s'ha augmentat un 12,5% els EROs de l'any anterior i els «ajustaments laborals» s'han multiplicat per 9. A Catalunya, on s'està concentrant amb major virulència la destrucció d'ocupació industrial, els EROs han crescut un 60% i les fallides i suspensions de pagaments han augmentat el 164% respecte el mateix període 2007. Uns 400 expedients es tramiten mensualment als jutjats de Barcelona. Això sense comptar amb els innombrables acomiadaments de degoteig, moltes vegades acompanyats de reduccions salarials dels qui queden que ni arriben als jutjats ni passen per EROs.

Els treballadors de moltes d'aquestes empreses han lluitat amb afany en defensa dels seus llocs de treball, però tots sense excepció han conclòs amb la seva acceptació com inevitable i la negociació de les indemnitzacions com mal menor. Moltes d'elles ja han tractat de treure'l als carrers de la seva localitat i implicar ajuntament, veïns i altres, sense que

aquesta força hagi portat altra cosa que un ajornament o un increment de la indemnització.

Que això no és la sortida es reflecteix en què els desnonaments han crescut un 10,5% en el que va d'any, les famílies que tenien la casa l'han hipotecada per sobreviure, i els crèdits hipotecaris han crescut un 130%,... Fins ara allò de «que la crisi que la paguin els rics» queda en paraules buides: llavors?

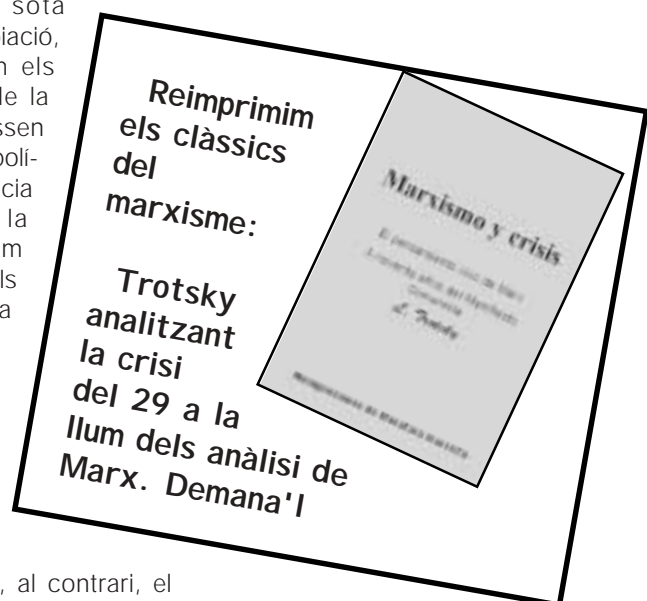
Coordinar les lluites, cap a la vaga general

La qüestió és que davant la quantitat d'acomiadaments, regulacions i tancaments, la lluita empresa a empresa és imprescindible però no suficient. Igual que els bancs no han resolt les seves dificultats un a un, nosaltres no podem enfrontar els EROs aïlladament doncs en particular els de la petita empresa vénen condicionats pels de les multinacionals, i aquestes compten amb el suport polític del govern. És imprescindible unir les lluites, i no només anar un dia de manifestació, sinó començant per un dia de vaga i mobilització i aprofundint plans conjunts amb l'exigència que el govern prohibeixi qualsevol acomiadament sota amenaça d'expropiació, mesura que, com els plans de rescat de la banca, només passen per una resolució política. Amb la diferència que aquesta, la nostra, l'hauríem d'imposar, doncs els governs estan a l'altre costat.

No hi ha possibilitats intermèdies d'evitar un tancament o creure que l'ERO d'avui evita el següent, sinó que, al contrari, el

d'avui n'anuncia un altre de pitjor demà. També és una il·lusió la sortida individual de creure que «millor una indemnització ara que un acomiadament demà i ja em buscaré altra cosa perquè estic fart d'aquesta empresa: si no em volen, m'en vaig i que em donguin la pasta»: és una crisi que serà d'anys i les ofertes d'ocupació cada vegada seran menors i les condicions més degradades. Com tampoc ho són les «sortides no traumàtiques» a còpia d'incentius i prejubilacions: ja que en ambdós casos estem davant la reducció d'ocupació i, en el millor, la seva substitució per precari.

No obstant això: **si hi ha diners, hi ha aparell productiu i hi ha necessitats socials, hi ha sortida. I la sortida és col·lectiva, unint les forces per a mantenir l'ocupació i impedir el desmantellament de l'aparell productiu, impedit cost el que costi que «baixin les persianes» com van fer a Argentina. El primer pas és aquesta coordinació d'empreses cap a una jornada de lluita, però és només el principi d'un camí que ha de passar per la convocatòria d'una vaga general.**

ERO de Torraspapel

(ve de la pàg 9)

tir del dia 12 N, hi ha el compromís de posar-nos en contacte amb la finalitat de coordinar mobilitzacions a Saragossa, Motril, i Algesires. Amb el centre d'Algesires, al qual es planteja el tancament total de la planta, hem quedat d'acord com a primer pas expressar el dia 12 N conjuntament amb Sarrià el lliurament de la documentació del nostre total i absolut rebuig a l'ERO, i no entrar a negociar res en aquest moment tal com pretenen, i exposar totes dues representacions que en el cas de negociacions aquestes seran a les corresponents comunitats autonòmiques, en la mesura del possible i intentar coordinar-nos en un objectiu comú.

LI: En quin punt està la negociació? Què se li planteja al govern tripartit de la Generalitat?

De moment per part nostra, i essent coherents, insistim en el manteniment dels llocs de treball i argumentant la viabilitat de la planta. No es pot entendre que una planta que té beneficis pugui pretendre impunement acomiadar ni un sol treballador/a per un tema de requalificació de terrenys. Per això els nostres representants tenen l'obligació i el deure de vetllar i protegir els drets dels treballadors/es i del poble.

LI: Quina és la vostra prioritat?

El manteniment dels llocs de treball a curt termini i un pla de viabilitat seriós que garanteixi el futur d'una empresa emblemàtica a Girona i centenària com aquesta, amb bons professionals que, si no fos així, es perdrien per a sempre.

LI: En pocs dies les empreses de transport-arts gràfiques estan patint l'ofensiva patronal, i ara amb la situació de crisi encara més. Quina capacitat tenim els treballadors/es per donar una resposta?

la seva funció d'organitzar i fer de punta de llança en la lluita dels treballadors i els drets dels més desfavorits

LI: La lluita conjunta de les empreses en crisi, com va ser divendres passat a Girona amb la concentració de dues empreses del mateix sector (Aconda i Torras), la unitat sindical, coordinació de les lluites... són claus per plantar cara a la situació?

La unitat dels treballadors/es no solament del mateix sector sinó de

La capacitat dels treballadors és immensa si s'està organitzat, i les organitzacions sindicals en comptes d'estar gestionant als desocupats es dediquessin realment a exercir

diferents sectors és sempre positiva, i en aquest cas concret sí, perquè es veu constantment com la mala gestió dels empresaris o els gestors que estan hi ha al capdavant fracassen cíclicament. S'hauria de legislar i reivindicar que els treballadors/es puguin participar en la gestió de les empreses.

LI Hi ha condicions que els sindicats convoquin una vaga general?

Sobre la vaga crec que, davant la situació actual que s'ha generat per l'acumulació dels recursos en mans d'uns pocs i la corrupció dels polítics i governants, que permeten, en nom d'una mal anomenada democràcia dels sistemes capitalistes mundials, provocar una crisi globalitzada, s'ha de donar igualment una resposta globalitzada dels treballadors mitjançant una vaga general.

La lluita del *Corrent Crític d'Opinió*

Els dies 5 i 6 de novembre es va celebrar el 5è congrés de la Unió Intercomarcal de CCOO de Girona amb un objectiu comú de l'aparell: visualitzar un consens general i integrador, i impedir la presentació de la candidatura alternativa per part del corrent crític d'opinió «per un gir sindical a l'esquerra».

El congrés de CCOO arribava amb una crisi que colpeja els treballadors/es, però la direcció del sindicat pretenia seguir amb la mateixa política que ens ha portat a la pèrdua de drets i conquestes. D'altra banda la direcció del sindicat no volia, en aquest congrés, sorpreses que qüestionessin el seu poder i privilegis, i per això van reduir al màxim la presència i les posicions del corrent a les assemblees de primers nivells i en el propi congrés. Per fer-ho comptava amb l'aval de la part del «sector crític» vinculat a EUiA, que són ja part estructural de la burocràcia del sindicat, un fre a l'oposició i «professionals del sindicalisme» al servei de perpetuar els seus privilegis.

La direcció del sindicat arribava al congrés debilitada en la política sindical i en una crisi interna de la majoria (dimissions, expulsions encobertes, ...) que han procurat ocultar al 5è congrés. És així com l'informe del secretari general va ser rebutjat per l'última executiva però, amb maniobres burocràtiques de l'últim moment, van aprovar l'informe en una executiva extraordinària. L'informe va ser aprovat pel 67%, és a dir, va rebre un vot de càstig.

Un congrés amb falta de participació i de democràcia

El 5è congrés tenia les mateixes característiques que els últims: falta de participació, falta d'oposició sindical i normes de congrés que no garanteixen la igualtat d'oportunitats a totes les opcions.

El corrent, debilitat durant aquests quatre anys per l'abandonament de companys/es de CCOO, es presentava amb un document alternatiu, una esmena a la totalitat aprovada per minoria a les assemblees de Confia, Transport i Ensenyament. El document aporta una anàlisi de la situació laboral i social: la crisi de sobreproducció ha anat acompanyada d'una política de pau social per part de CCOO i UGT -que ha signat EROs, reformes laborals- cosa que ha fet que augmentés la precarietat i la destrucció de llocs de treball, la privatització dels serveis públics, la pujada de preus... L'eix central de l'esmena es basa en el fet que no han millorat les condicions de vida dels treballadors/es i en la pèrdua de drets laborals i socials, en un temps de creixement econòmic, en què els bancs, les multinacionals i les constructores han recollit grans fortunes, i que, per tant, cal un pla de mesures per la crisi, que posi per davant la mobilització i la coordinació de les empreses en crisi per fer front els EROs de manera organitzada i d'unitat sindical. I, per poder fer-ho, els organismes de base han de ser decisoris.

Va ser l'única esmena posada a votació en el congrés i rebutjada per majoria.

Les maniobres de l'aparell

La nostra candidatura, amb les dificultats que va suposar aconseguir avals després de la pressió que van rebre molts de delegats/des perquè no ens avalessin, va aconseguir els necessaris, tal com va ratificar la comissió de candidatures. *Per què, després de ratificar que els avals suficients, van fer tot el possible per no acceptar-la?*

Els fets són els següents:

a) Vam presentar una candidatura a l'executiva i a la delegació del Congrés de la CONC amb els avals corresponents. La comissió de candidatures ho va ratificar.

b) Tot seguit la comissió de candidatures va assenyalar tres arguments per rebutjar la llista:

- Que els avals de la candidatura s'havien presentat al límit de temps; però la Mesa va acceptar el lliurament dels avals i de la candidatura.

- Que el tipus de format de la presentació dels avals i de l'acceptació de candidatura no era el que corresponia, però les normes del 9è Congrés no n'especificaven cap de concret;

- Que no s'ha presentat amb tot el paquet de papers l'autorització de la candidatura. La comissió va demanar-nos que presentéssim l'autorització d'acceptació per formar part de la candidatura i vam fer-ho immediatament amb una llista amb les dades (nom i cognoms, DNI i signatura) i, nosaltres, vam donar-la per esmenada.

c) Un cop recollida tota la documentació la majoria de la comissió no va acceptar la candidatura perquè no n'acceptava l'esmena i va dir que, per tant, només s'havia presentat una candidatura: l'oficial.

d) La comissió de candidatures va oferir-nos que retiréssim la candidatura a canvi d'integrar-nos a la seva llista amb dues persones a la nova executiva. No vam acceptar la proposta perquè creiem que era el congrés qui havia de decidir si hem d'estar representats o no a la comissió executiva.

No volem silenciar aquests fets perquè són un pas enrere en la democràcia i la pluralitat. Sabem que no hem comès cap errada, sinó que es van presentar unes llistes amb els avals corresponents que exigeixen les normes.

El fons de tot plegat és la determinació per part de la direcció burocràtica que calia tornar la candidatura alternativa fos com fos. Es va intentar en els anteriors congressos i no ho van aconseguir.

Vam instar la Mesa del congrés

que prenguéssim posició sobre el tema, i que fossin el/les delegats/des del congrés qui decidís l'acceptació de la candidatura.

El dia 6 vam repartir un full explicatiu de perquè no se'ns acceptava la candidatura. Vam tornar a instar la Mesa a poder-nos explicar, un cop la comissió de candidatura va donar el seu informe amb falsedats evidents, però no van acceptar que expresséssim davant dels delegats/des la nostra opinió que havia estat una maniobra burocràtica.

Davant de la situació que es donava, els/les mem-bres del corrent d'opinió vam retirar-nos del congrés i no vam acceptar la decisió de votar una sola candidatura. Els mit-jans de comunicació van fer-se'n ressò, i el nou secretari general va fer declaracions tot seguit des-qualificant el Corrent.

Els resultats de les votacions finals, amb vot secret, assenyalen que hi ha una oposició a la burocràcia consensuada i un aval a la nostra proposta de política sindical.

I ara, què?

Ens hem enfrontat a la política i els mètodes. Ens queda impugnar aquest procés congressual per no haver acceptat la nostra candidatura, i continuar, com fins ara, estenent el Corrent als llocs de treball.

L'aposta és ser un referent de sectors dins de CCOO que ens han vist actuar com un corrent organitzat, alternatiu, combatiu i democràtic, per ampliar la nostra força. No podem acceptar més la diàspora dels sectors combatius de l'esquerra sindical, cal reagrupar una oposició a la burocràcia de CCOO que compta amb l'aval de l'acord polític d'ICV-EUIA.

Cal estendre la denúncia del fracàs d'una política de CCOO basada en la pau social sense respondre a les agressions rebudes per part del govern i la patronal, i defensar una política sindical que s'enfronti als anunciats nous atacs

RESULTATS

Secretari General:

Bartomeu Compte (oficialista) 143 (76,5%)

En blanc 44 (23,5 %)

Comissió Executiva:

Oficialistes 153 (81,8%)

En blanc 32 (17,1 %) i nuls 2

*En el percentatge no està inclòs, es retiren del congrés, el vot dels delegats/des del corrent.

a drets i conquestes dels treballadors/es, **potenciant la coordinació de sectors en crisi per proposar la unitat sindical i una vaga general amb organització i lluita.**

Miquel Blanch

Corrent crític d'opinió de CCOO

Girona

La barraca de LI va ser en les Festes de Girona, tasca que ens ajuda a participar en les campanyes internacionals.

A tots i totes els qui ens veu ajudar, Gràcies!

5è Congrés de CCOO.

Madrid

...hi ha a totes les cases

L'Assemblea Congressual de la FCyT (Federación de Comunicación y Transportes) de CCOO de Madrid ha passat amb més pena que glòria per als i les treballadores del sector. El congrés no es va dedicar a analitzar el nou desastre capitalista, les privatitzacions, els acomiadaments ni els expedients de regulació. La recessió és com un soroll de fons del qual no cal que ens ocupem. Les prioritats no es van situar en construir un pla de lluita per afrontar les agressions que la recessió infligeix sobre la classe que diuen que defensen. Les prioritats del congrés se situaven en el repartiment de llocs per als i les delegades i en les lluites internes pel control de l'aparell. El congrés era de consum intern, per això no es va voler que l'afiliació hi participés. La crida a una vaga general europea contra les 65 hores o la nacionalització de la banca, dues de les resolucions que vam presentar, van ser rebudes per l'executiva com a escandaloses, venien a dir que qui som els i les treballadores per imposar com sortir d'aquesta crisi. Això que afirmen els Criticcoos que pactar les llistes renunciant a un altre model sindical –que és el que diuen que volen– els permet barallar-se des de dins és una fal·làcia. Hem renunciat a ser delegats/des al Congrés Estatal perquè creiem en un sindicalisme al servei dels interessos dels i les treballadores i no estem per posar la nostra representativitat al servei de la pugna entre aparells.

Marina Castelló

Artes Gráficas CC.OO.

Madrid

De la Depressió a la Gran Decepció

L'elecció de Barack Hussein Obama a la presidència dels Estats Units ha causat tot un terratrèmol en la premsa mundial. No hi ha pas pocs editorials que ho aclamen com «una revolució del segle XXI», «la fi de la guerra civil nord-americana», «el començament d'una nova època mundial», etc. De fet, en un país on mai ningú excepte els blancs, protestants (llevat de Kennedy, que era catòlic), d'origen europeu nord-occidental i nascuts al continent americà arriben a ser presidents, l'elecció d'un negre amb nom afro-àrab, d'origen africà i nascut a Hawaii és xocant i contradiu la imatge del votant ianqui majoritàriament conservador i racista. La realitat és que la majoria dels i les nord-americanes ha demostrat una força admirable per desvincular-se d'aquesta imatge poc agraciada i ha donat una clara victòria electoral a Obama.

Obama ha estat capaç de mobilitzar no només els afro-americans i joves i a les classes mitjanes, incrementant així el poder demòcrata als estats més desenvolupats del país, sinó que també ha captat els vots de bona part de la classe obrera blanca i les comunitats llatines i immigrades, posant fi a la supremacia del partit Republicà en estats tradicionalment conservadors com Indiana, Ohio o Florida. Així que l'elecció d'Obama a la presidència demostra el grau de malestar que els i les nord-americanes han acumulat durant els vuit anys de mandat de Bush. Mentides per envair altres països, un milió de joves reclutats per dues guerres amb més de quatre mil morts i centenars de milers de ferits i discapacitats, milions de famílies

treballadores arruinades per un grapat de banquers rapaços, milions de persones sense feina, sense sostre i gairebé un poble sencer que no disposa de seguretat social i sanitat pública... Realment, l'era Bush ha estat un malson també per als i les nord-americanes. Obama s'ha ofert per acabar amb aquest malson, i s'ha guanyat la confiança d'una clara majoria de la ciutadania.

Obama, socialista?

Els Republicans van lluitar contra «l'efecte Obama» qualificant-lo de «socialista». En la imaginació enfebrada dels fonamentalistes ianquis Obama és un radical perillós que s'amaga darrere d'una careta de «centrisme». Quan arribi a la Casa Blanca, llençaria la seva careta i revelaria la seva veritable agenda esquerrana. Alguns comentaristes d'aquesta ala han exagerat tant que, en una canal de televisió local de Florida, l'entrevistadora va fer una cita del *Manifest Comunista* i va demanar a Joe Biden, el candidat a la vicepresidència d'Obama, que l'interpretés. I Biden, estupefacte, va preguntar si li prenién el pèl, i va continuar explicant que Obama no era socialista. Possiblement aquests Republicans ara s'estan preguntant per què han perdut bona part dels votants, i potser ho atribueixen al seu poder de propaganda per convèncer-los que Obama és marxista.

Però, al camp dels obamistes n'hi ha que tenen les mateixes fantasies, encara que menys embogides. Per ells Obama és un progressista sincer compromès amb grans canvis polítics i socials. Però com que està debatent en un país que en general és conservador, amb els Republicans ansiosos d'atacar-lo per qualsevol error,

Obama no podria revelar totes les seves aspiracions. Per això, havia de captar la confiança de la gent amb una llenguatge «centrista» amistós. Una vegada que arribi al poder prendria els sectors progressistes com aliats per portar a terme el canvi social a què tothom aspira. Part d'aquests sectors pensen que Obama, davant de la profunda crisi capitalista, engegarà un pla similar al «New Deal» dels anys 30 amb ideals socialdemocràtes europeus.

Però, si deixem de banda les il·lusions, quines són les veritables polítiques d'Obama? Els fets parlen sols: durant la primera campanya contra Hillary Clinton i John Edwards, Obama sovint va prendre posicions que van col·locar-lo a la dreta del populisme de Clinton. Quan el desastre immobiliari penetrava en la campanya, Obama va negar-se a donar suport a la proposta d'una moratòria sobre l'execució d'hipoteques i d'ajuda als

morosos, que Edwards i Clinton reclamaven. Després, l'estiu de

2008, juntament amb els afeccionats al «lliure mercat» i, per descomptat, amb McCain, va votar a favor de l'escandalosa 700 mil milionària llei de rescat de la banca i els banquers. No és pas sorprenent, perquè els seus principals assessors en assumptes econòmics són Austan Goolsbee -el pro lliure mercat economista de la Universitat de Chicago- i Jason Furman -el defensor de Wal-Mart, la companyia minorista més gran del món. El milionari inversionista Warren Buffet, ex-president de la Reserva Federal, Pail Volcker, i l'ex secretari d'hisenda de Bush, Paul O'Neill, es troben entre els seus principals assessors no oficials.

Les eleccions presidencials de 2008 han suposat la campanya més cara de tota la història: els candidats s'han gastat en total 1,633 mil milions de dòlars. D'aquesta despesa la major part pertany a Obama, amb 573 mil milions de dòlars, és a dir el 35% (McCain 293 mil milions, el 18%). I el més significatiu és que els bancs preferien clarament Obama: Goldman Sachs va destinar el 73% de les seves ajudes a Obama (3,365 milions de dòlars), JP Morgan Chase el 59% (2,155 milions), Citigroup el 60% (2,248 milions), etc. Els banquers saben ben bé en qui inverteixen els diners.

D'altra banda, la política internacional anunciada per Obama tampoc el col·loca al costat de les esperances que s'han creat arreu del món. Tot i les seves declaracions que s'ha de «parlar» amb tothom, ell mateix només parla i dona el suport incondicional a Israel davant dels palestins; ha promès aprofundir la guerra invasora a l'Afganistan enviant-hi més tropes; ha assenyalat Pakistan com una de les principals amenaces a la seguretat dels EUA; davant la carta de felicitació del president iranià Ahmedineyad, en una conferència de premsa a Chicago, altra vegada va acusar l'Iran per desenvolupar armes nuclears i donar suport als terroristes; ha fet els primers senyals d'una possible intervenció al Sudan... No serà cap sorpresa si acusa Veneçuela de desenvolupar armes nuclears després que Chávez declarés que col·labora amb Rússia en matèria de tecnologia nuclear.

Cap a la decepció?

Els anys 30 alguns capitalistes van criticar el New Deal com un pas cap al «socialisme», encara que Roosvelt no en tenia cap intenció. Les seves polítiques «populistes» van ajudar a salvar el capitalisme, i ell mateix ho deia: «Jo sóc el millor amic de tots els temps del sistema de benefici». Obama també es veurà obligat prendre aquestes mesures per impulsar el consum dels nord-americans per poder reactivar el mercat. El problema és que la crisi és tan intensa que llança les masses cap a unes condicions de pobresa que creen necessitats urgents a les quals el capitalisme no pot respondre amb els seus mecanismes tradicionals.

Fa falta un pla d'emergència davant de la crisi immobiliària i declarar immediatament una moratòria d'hipoteques, desallotjaments i pujades de lloguers. Avui hi ha més de 19 milions de llars buides que poden respondre al problema dels i les sense sostre. S'han d'aturar els acomiadaments i tancaments d'empreses, i l'Estat ha d'engegar un pla d'obres públiques per donar feina a milions de desocupats/des. Tothom ha de tenir dret al subsidi d'atur. Més del 30% de la població encara no té cobertura mèdica. Cada treballador/a ha de tenir dret a una representació sindical (el projecte de la Llei de lliure elecció dels treballadors està esperant per ser aprovada al Congrés des de fa anys). S'han de fer impostos sobre les transaccions a la Borsa, investigar segons la llei criminal els executius de les institucions bancàries, financeres i d'assegurances que s'han beneficiat de la crisi hipotecària. Els bancs han d'obrir la seva comptabilitat a la inspecció pública...

Obama no assumeix aquest programa en benefici de les masses, perquè el capitalisme només pot superar aquesta crisi atacant la classe obrera, colpejant-la ben fort per recuperar la seva taxa de benefici, que està en caiguda lliure. I Obama assumirà el lideratge en aquesta tasca de l'imperialisme. La Cimera de Washington del 15 de novembre té l'objectiu d'organitzar l'ofensiva internacional del capitalisme mundial contra els i les treballadores. Primer intentaran aturar les lluites de les masses que han començat a Amèrica, Europa, Àsia, etc. I després destruiran uns quants sectors de les forces productives mundials perquè les empreses puguin invertir en aquests sectors amb noves i altes taxes de benefici. És a dir, molt aviat, no només la classe treballadora dels EUA, sinó totes les masses del món, hauran de lluitar contra l'imperialisme mundial liderat per Barack Obama.

Muhittin Karkin

Amèrica Llatina

Fora les

Des de ja fa més de quatre anys forces militars ocupen, amb la cobertura de l'ONU, un país germà, Haití. Són contingents bàsicament llatinoamericans, sota comandament brasiler.

Després d'haver desestructurat i empobrit greument el país, l'imperialisme mundial - particularment el nord-americà- i les classes dominants locals i els seus governs de torn, ara planegen explotar-ne descaradament la mà d'obra. Una prova és que el salari mínim dels i les treballadores haitianes es manté com el més baix d'Amèrica i un dels més baixos del món. Aquests objectius estan clarament exposats en documents que expliciten aquests plans macabres.

La llarga descomposició de la formació social haitiana ha donat lloc, entre altres xacres (pobresa extrema, falta total de serveis mínims, vulnerabilitat permanent...) a una debilitat patent de les classes dominants, que se suma a la incapacitat crònica de l'Estat. D'aquí ve la necessitat dels dominants (imperialistes i locals) que hi hagi una presència política estrangera de tutela per suplir les carències que el buit ha deixat. D'aquí el pretext d'estar «ajudant»; d'aquí l'argument que han estat cridats pels governs de torn (que el que feien era rendir-se a l'autoproclamada «comunitat internacional» davant de la seva pròpia incapacitat per organitzar ells la dominació); d'aquí la utilització de procediments internacionals formals (articles legals de l'ONU, menció de missions anteriors semblants, etc...).

La veritat és que aquesta projectada explotació extrema dels i les treballadors d'un poble brutalment empobrit deixa oberta una situació que també és molt explosiva! Que cal controlar. Amb la repressió necessària. Com es va fer evident amb les operacions de matances als barris populars durant els anys 2005, 2006, 2007 per part

tropes d'ocupació d'Haití!

de la MINUSTAH i, més recentment, durant els últims aixecaments davant la fam produïts per l'alça desorbitada de les mercaderies de tot tipus, el paper que han jugar aquests militars «amics» és la repressió, alta i clara.

A més aquest pla d'ocupació/tutela política/repressió a Haití, forma part d'un de més general, de dominació de la regió sencera (bases militars, «consellers» polítics, flotes...). Haití és una de les puntes de llança d'aquest pla que té com a objectiu doblegar tots els pobles de la regió.

I encara més, els i les treballadores de tota la regió estan sotmeses, també, a situacions d'explotació, pillatge, repressió permanent i dominació global. Un esclat en l'incontrolable Haití representaria un seriós i enorme perill tant pels sanguinaris internacionals com pels «nacionals». Per això tenen aquesta solidaritat entre dominants!

Per tot això, nosaltres, treballadors/es i pobles organitzats de tota la regió ¡REBUTGEM AQUESTA OCUPACIÓ AMB TOTES LES NOSTRES FORCES! De la mateixa manera, animem tot/a progressista conseqüent, tota organització obrera, treballadora i popular de lluita, a rebutjar-la amb la mateixa força i a mobilitzar-se per aconseguir-ne la retirada.

Per això, tots/es nosaltres, des dels treballadors/es dominats/des i explotats/des, i, conseqüentment, dels pobles que pateixen, ens aixequem amb una sola veu per cridar:

Fora les tropes militars d'ocupació d'Haití!

**Fora l'imperialisme de la regió!
Contra tota dominació i explotació capitalista!**

Visca la lluita dels i les treballadores i dels pobles de tota la regió i del món!

Cap a una segona independència, veritable, dels pobles!

Posició de les organitzacions de l'ELAC respecte l'ocupació d'Haití per forces militars estrangeres

Pel camí antiimperialista aquest mes d'octubre

El 15 d'octubre vam fer una protesta contra la MINUSTAH davant del Palau Nacional d'Haití. Van acompanyar-la centenars de

lluitadors/es a l'Amèrica Llatina i el Carib que també van fer mobilitzacions i actes culturals a ciutats com Montevideo, Buenos Aires, Brasília, Asunción, São Paulo, Rio de Janeiro, La Paz, Quito, Bogotà... una de les consignes va ser contra l'ocupació de les forces militars de l'ONU que violen la sobirania del poble haitià i aprofiten per controlar les masses famolenques i explotades pels capitalistes.

Però aquestes protestes van més enllà de la lluita per la nostra sobirania. Els i les treballadores i els i les més pobres de l'Amèrica Llatina estem percebent que els capitalistes comencen per parlar de

la crisi econòmica mundial per fer-nos-la pagar, després, amb més empobriment i pèrdues de drets. Com en altres moments de la història, comencen a ajuntar-se camins de lluita per la sobirania, pel salari, contra la carestia, etc. L'autodeterminació dels pobles com Haití, i també Bolívia -on la burgesia feixista actua en benefici seu amb causes separatistes a la regió de la Media Luna assassinant pagesos i indígenes i intentant balcanitzar la regió.

Octubre a l'Amèrica Llatina també significa recordar l'extermini de pobles indígenes sencers per la conquesta imperial d'aquella època o de l'esclavitud per als pobles desplaçats des de l'Àfrica. Al sud de Colòmbia indígenes valents s'enfronten al reaccionari Uribe perquè s'incomplixen els drets més elementals. Als carrers de Montevideo centenars de «candombe» al so de tambors «afro», ara llatinoamericans, recorden l'explotació dels i les negres arreu del continent.

La reacció dels rics i dels imperialistes en plena crisi econòmica mundial és la mateixa de sempre, salvar els seus beneficis. Encara que parlin de modificacions del mercat financer o de canvis en el model econòmic, no hi ha cap altra regla que procurar mantenir o incrementar la taxa de benefici, que intentaran robar-nos de les nostres butxaques, del nostre salari.

En aquest moment renovem la nostra crida a tots els lluitadors i lluitadores que van reunir-se el juliol a la ciutat de Betim, al Brasil, a l'ELAC, ara per intentar aprofitar la crisi i intervenir per canviar el capitalisme. Estem convençuts que podem ajudar en la unitat de les lluites actuals i plantejar-ne de pròximes, per resistir i reafirmar que altre cop es confirma que no hi ha la possibilitat de capitalisme «bo» o amb «rostre humana»; hem d'intentar canviar la situació a favor nostre, amb la lluita classista i antiimperialista.

Uruguai

Malgrat que sectors de les direccions dels treballadors/es van convocar una aturada parcial pel 9 d'octubre, professors/es i estudiants van fer vaga tot el dia contra la política educativa del Frente Amplio de Tavaré Vazquez. Van ser uns 15.000 treballadors/es protestant, que van organitzar bloquejos de taxis al centre de la ciutat. I els tambors del «candombe» van acompanyar les consignes de «Fora les tropes d'Haití».

Argentina

Un centenar de persones van anar a l'auditori de l'Associació de Treballadors de l'Estat, ATE, a la capital argentina. La crida es va fer amb la consigna «Fora les tropes d'Haití», com a marc de la situació llatinoamericana i caribenya agreujada per la crisi econòmica mundial i les seves conseqüències per als i les treballadors/es i el poble. La criminalització de les protestes socials d'anys endarrere, que segurament s'intensificarà per la reacció de milers de treballadors/es en la mesura que l'imperialisme descarregui el cost de les crisis sobre les espatlles dels més pobres.

Brasil

A Porto Alegre la Conlutas i Via Campesina s'enfronten a la policia que impedia la culminació de la protesta. També per la sortida de les tropes brasileres d'Haití, les organitzacions com la Coordinación Nacional de las Entidades de Servidores Federales (CNESF) i sindicats de funcionaris de tot el país van participar en l'acte davant del Ministeri de Relacions Exteriors. A São Paulo la Conlutas va fer una marxa davant de la borsa de Bovespa i altres bancs combinant consignes de la vaga bancària i solidaritat amb el poble d'Haití i de Bolívia. El dia 10, a Caçapava (estat de São Paulo), va haver-hi una altra protesta. Gairebé 2.500 treballadors van paraitzar la producció a la General Motors GM de São José dos Campos perquè l'empresa va anunciar vacances col·lectives a partir del 20 d'octubre per la disminució d'exportacions a l'Àfrica del Sud i Mèxic, com a reflex de la crisi econòmica mundial. A Rio de Janeiro, la joventut pel passe-livre (abonament gratuït de bus urbà), estudiants i professors/es contra la reforma universitària (Reuni), l'MST i Conlutas també es van manifestar.

Butlletí ELAC. 22 a 29 d'octubre de 2008.

Des d'Haití

Malgrat els tràgics desastres que ha sofert la població haitiana amb els huracans de l'estiu, uns 40 representants d'organitzacions progressistes, vam manifestar-nos el 15 d'octubre, data de la renovació del contracte de l'ocupació militar del país, davant del Palau Nacional. Amb cants i pancartes, vam denunciar la presència de la MINUSTAH. Ningú no va venir a dirigir-nos la paraula malgrat els nostres intents de posar el tema a discussió.

A més, quatre organitzacions van signar un missatge –que podreu llegir a continuació– que es va lliurar a les ambaixades dels països llatinoamericans que tenen les seves forces armades al país i que tenen representació diplomàtica aquí, tot i que s'adreça a tots. Són les del Brasil, l'Argentina i Xile. Aquest text és el mateix que va circular per les firmes àmplies als països llatinoamericans.

Uns quants d'aquests mateixos delegats van participar en programes de ràdio sobre el tema el 17 d'octubre. Paradoxalment, és la commemoració de l'assassinat de Dessalines (general en cap de les forces d'alliberament de la revolució del 1804) data que cau sempre en la mateixa setmana que la renovació del contracte MINUSTAH! Aquest any (per fi!) la premsa burgesa hi ha trobat certa contradicció. Això és el que les persones signants hem acordat ressaltar, analitzar més a fons i denunciar.

D'altra banda, per mitjà dels butlletins de l'ELAC, i també directament, sabem de les diverses mobilitzacions que hi ha hagut al Brasil, l'Argentina, Uruguai, Bolívia... i altres, totes amb el degut caràcter antiimperialista i portant sempre la consigna de la retirada immediata de les forces militars de la MINUSTAH d'Haití. A poc a poc es fa camí.

Batay Ouvriye

Fa més de 4 anys, amb la cobertura de l'ONU, forces militars de països llatinoamericans, sota el comandament de l'exèrcit brasiler, ocupen militarment Haití.

L'argument utilitzat és el de sempre en situacions d'aquest tipus: l'ocupació militar té com a objectiu portar la pau i garantir l'estabilitat del país. Però la veritat és molt diferent. El discurs de l'ajuda humanitària i econòmica no té com a objectiu atendre les necessitats reals del poble haitià, sinó encobrir els interessos dels grans grups econòmics i el govern dels Estats Units. Una ocupació militar d'aquesta naturalesa és sempre una posició de força que nega el dret a l'autodeterminació d'un poble.

Aquesta és la veritable cara d'aquesta ocupació militar: tractar el poble haitià com a incapaç de debatre i resoldre el seu destí de manera sobirana. I, com sempre, aquesta política ve acompanyada per la força i la repressió. Les denúncies permanents d'assassinats, violacions i atemptats quotidians als drets democràtics del poble haitià per part de les tropes, són la conseqüència inevitable de l'ocupació militar.

Per això, exigim a tots els governs llatinoamericans i caribenys que participen en les forces d'ocupació d'Haití que retirin immediatament les seves tropes, respectant el principi elemental del dret a l'autodeterminació dels pobles.

Per la retirada immediata de les tropes d'ocupació d'Haití!

En defensa del dret d'autodeterminació del poble haitià!

Suspensió immediata del cobrament del deute extern d'Haití!

BATAY OUVRIYE

- Yannick ETIENNE;

SOLIDARITE FANM AYISYEN

(SOFA) - Carole JACOB;

PLATFÒM AYISYEN

PLEDWAYE POU YON DWA

ALTÈNATIF (PAPDA) - Camille

CHALMERS;

MOUVMAN DEMOKRATIK

POPILÈ (MODEP) - Guy NUMA

Itàlia: mobilitzacions massives

Treballadors/es i estudiants contra Berlusconi

Les darreres setmanes Itàlia ha viscut massives mobilitzacions de treballadors/es i estudiants contra la reforma educativa que impulsa el govern. Des de que va arribar al poder, Berlusconi impulsa un atac obert contra els drets dels i les treballadores i els serveis públics. El primer pas va ser la política racista amb el «paquet de seguretat» contra els i les treballadores sense papers i propostes xenòfobes com «fixar» els i les menors de famílies gitanes. Després va venir la retallada de pressupostos per als sectors públics amb un atac als i les treballadores de l'administració. En paral·lel, la patronal Confindustria pressionava a la baixa la negociació dels convenis col·lectius amb el pretext de la crisi econòmica internacional.

La reforma de la ministra Gelmini preveu retallar la despesa educativa en 8.000 milions d'euros i abaixar l'edat de l'educació obligatòria dels 16 anys als 14. Pretén que l'escola primària passi a tenir un/a mestre/a únic/a que cobrirà totes les hores de la jornada completa, i no els/les tres professors/es actuals cada dues classes. Permet al Govern finançar les escoles privades i captar patrocinadors per pagar reformes d'edificis i estructures esportives. I reduirà la setmana escolar de primària gairebé un 50%. El decret desmantella l'ensenyament públic, crea un greu problema a les famílies i suposa l'acomiadament d'uns/es 87.000 docents i 44.000 auxiliars i administratius/ves en els pròxims tres anys.

Després d'un llarg període de desmobilització imposat pel govern Prodi, recolzat per Refundació Comunista i el PC, que entre 2006 i 2008 va dur a terme una política obertament pro patronal, la vaga del 30 d'octubre ha començat a revertir la situació.

La CGIL va convocar la vaga per contrarestar la convocatòria del dia

17 dels sindicats de base (Cobas, Rdb i Sdl) però el Parlament va aprovar la reforma el 29. No obstant això, l'onada del moviment era tan potent que va desbordar totes les expectatives: el dia 30 un milió de manifestants van sortir al carrer a Roma, que va quedar totalment paralitzada. Les escoles estaven en vaga nacional i els instituts ocupats per estudiants i professors/es, que van desafiar l'amenaça de militarització dels centres que va llançar Berlusconi. La sanció legislativa de la reforma no tanca la lluita, amb l'impuls d'un important calendari de mobilitzacions el novembre per la derogació del decret.

Reproduïm un article de Fabiana Stefanoni, docent precària de Bolonya i militant del Partit d'Alternativa Comunista (PdAC), secció italiana de la LIT-CI, del 23 d'octubre.

Escola i Universitat

Si Berlusconi vol guerra, en tindrà!

No és nou en la història: quan els i les treballadores prenen els carrers i ocupen el lloc de treball, el Govern de la patronal utilitza les porres. Això és cert per als governs de tots els colors, de centre-dreta i de centre-esquerra.

Berlusconi es pensa que ens ha espantat: després de les càrregues a Milà contra els i les estudiants

inermes, ha anunciat que estaria disposat a usar la força contra els milers d'estudiants i treballadors/es que ocupen les escoles i universitats. Es pensa que ens espanta, però oblida que no tenim res a perdre. Si passa la «massacre Gelmini» de l'escola pública, els 200 mil treballadors i treballadores precàries -que durant dècades hem esperat una plaça- simplement ens n'anirem a l'atur.

La introducció del /la mestre únic/a a l'escola primària és només el primer acte d'un pla que preveu, de fet, la desaparició -per al govern- del problema de la precarietat: amb la reducció d'hores lectives per setmana, la consolidació de les classes de la competència, l'augment del nombre màxim d'alumnes per classe (ja elevat a 33 amb Fioroni, ara arriba a 35!). No hi haurà més oposicions. L'estalvi previst, amb la pell dels i les treballadores, és de 8.000 milions d'euros. El procés al qual el govern ha donat llum verda preveu la privatització de tot el sistema educatiu i la universitat. Les escoles, ja amb el Decret Bersani del govern Prodi (amb el suport de Rifondazione, amb el Ministre Ferrero), es van convertir en fundacions de dret privat, amb la

conseguint obertura al finançament de fonts privades. Ara els toca la mateixa sort a les universitats, que seran totalment privatitzades: el destí de molts i moltes investigadores i becàries de la Universitat que porten a terme investigacions per 800 euros al mes, és similar al de l'escola, és a dir, l'atur.

Treballadors/es i estudiants units en la lluita

Si Berlusconi se sent forçat a passar a les amenaces és perquè veu, a l'altra banda de la barricada, molt de moviment. Les escoles i les universitats estan ocupades, estudiants, professors/es i pares i mares estan units en la lluita, conscients que l'únic camí per salvar l'escola de la massacre és continuar les mobilitzacions. L'extraordinari resultat de la vaga del 17 d'octubre, amb centenars de milers de manifestants al carrer, ha demostrat al Govern que els i les treballadores i estudiants no tenen cap intenció d'acceptar el

desmantellament de l'escola dels fills i filles dels i les treballadores i els propietaris privats de Ciutat del Vaticà o els banquers en crisi. Seguint aquest resultat tan important, hem de multiplicar les ocupacions, les experiències d'autogestió i el bloqueig de l'ensenyament fins que retirin el Decret Gelmini: és important que el moviment de lluita s'anoti aquest punt a favor dels i les treballadores.

Cal una vaga general!

El Decret s'havia d'aprovar abans del 31 d'octubre i, no pas per casualitat, el govern va anunciar que es votarà el 29, un dia abans de la vaga general convocada per la CGIL, CISL i UIL. Com hem dit, és gravíssim que la burocràcia dels sindicats confederals hagi decidit convocar la vaga amb els fets consumats, amb el resultat, en part, de boicotejar la vaga del 17 d'octubre i dividir els i les treballadores. Però ara s'ha de construir un camí amb la vista posada en la vaga del 30 d'octubre, per convertir-la d'un ritual buit a una revitalització de la lluita. Som conscients -i és una presa de consciència que s'està estenent cada vegada més entre els i les treballadores en la mobilització - que només amb una vaga general (com l'experimentada amb èxit fa uns anys a França) de tot el món del treball, que bloquegi la producció, es podran aturar els atacs del

govern de Berlusconi, no només a les escoles públiques.

No pagarem la seva crisi!

El ministre Sacconi, conscient que s'acosta una temporada de lluites, ja ha anunciat la seva intenció de qüestionar el dret de vaga. Els i les treballadores no es queden amb els braços plegats. La crisi del sistema capitalista no només afecta els i les empleades públiques, sinó tota la resta de treballadors/es: les lluites comencen avui a les escoles, continuaran a les fàbriques. Es prepara una onada d'acomiadaments i fallides: els patrons ens volen fer pagar la crisi, però no tenim cap intenció de pagar-la, com deien les pancartes de la lluita universitària.

En les lluites d'avui i de demà els i les revolucionàries hi participarem per ajudar amb lleialtat i dedicació a construir comitès de lluita, ocupacions i assemblees permanents. I per augmentar la consciència que ja està prenent vida: ni el Govern de centre-dreta ni el de centre-esquerra poden donar resposta als que avui estan pagant les crisis del sistema, és a dir, els i les treballadores i joves. Només una perspectiva revolucionària, que posi les bases per a una economia socialista, planificada en funció de les necessitats de les masses i no pas del benefici d'uns quants, dirigida per un Govern dels treballadores i treballadores, podrà evitar l'abisme a què el capitalisme en bancarrota està impulsant la humanitat.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI